

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **HBO Česká republika, spol. s r. o.** se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, zastoupený JUDr. Antonínem Hedrlínem, Ph.D., advokátem se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 A 129/2010 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 2880 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Antonína Hedrlína, PhD., do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 2011, č. j. 1 A 26/2010 – 64 byla zamítnuta žaloba podaná společností HBPO Česká republika, spol. s r. o. (dále jen „HBO“) proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 27. 8. 2010, sp. zn. 2010/133/had/HBO, kterým byla HBO uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se dopustila tím, že dne 27. 11. 2009 od 20:00 h na programu HBO odvysílala pořad „Mé druhé já“ způsobilý ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, a to zejména realisticky a sugestivně zpracovanou scénou brutálního násilí v parku. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z několika důvodů. V první řadě z důvodu disproporce mezi jeho výrokem a odůvodněním, protože podle výroku stěžovatelka sankcionovala HBO za jednu závadnou scénu (napadení a ubití mladíka),

zatímco podle odůvodnění zahrnuje sankcionovaný skutek podstatně širší spektrum záběrů, jež stěžovatelka shledává závadnými. Dále podle městského soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když stěžovatelka sice správně uvedla, že skutečnost, že HBO je programem prémiovým, má vliv na výši uložené pokuty, avšak z odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, jak tuto skutečnost vyhodnotila a jak ji při hodnocení kritérií pro uložení pokuty, resp. při stanovení její výše, zohlednila. Lze důvodně předpokládat, že HBO má údaje o počtu předplatitelů programu HBO, např. jako podklad k vyjednávání o prodeji reklamního času, ale stěžovatelka se nepokusila tyto údaje zjistit a předčasně dopěla k závěru, že kritérium dosahu závadného vysílání nebude hodnotit, protože nelze dostupnými prostředky zjistit údaje o počtu předplatitelů programu HBO. Dále vycházela z výroční zprávy HBO za rok 2009, přičemž tato netvoří součást správního spisu, a městský soud tak nemohl posoudit správnost úvah stěžovatelky, které se o předmětnou výroční zprávu opírají. Napadené rozhodnutí tedy nemá oporu ve správním spisu.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že do rozhodnutí zahrnula veškeré skladebné součásti výslovně požadované zákonem č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a uvedla také zákonné ustanovení, na jehož základě pokutu uložila. Do výroku rozhodnutí zahrnula časové a místní vymezení skutku včetně popisu závadných scén. Podle stěžovatelky městský soud opomenul přihlédnout k existující judikatuře Nejvyššího správního soudu ve věci (ne)dostatečnosti výroku rozhodnutí, konkrétně např. k rozsudku ze dne 21. 3. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 85, kdy s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„(v)ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že dostála své povinnosti a výrok v napadeném rozhodnutí uvedla v souladu s platnou legislativou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále stěžovatelka vyslovila nesouhlas se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle jejího názoru „prémiovost“ vysílaného programu ve vztahu k výši pokuty zohlednila a přesto, že tak neučinila zavádějící terminologií HBO, je zcela zřejmé, že při stanovení výše pokuty byla zohledněna skutečnost, že se v daném případě jedná o předplacený filmový program, přístupný na základě uzavření zákaznické smlouvy. Stěžovatelce není zřejmé, jakým způsobem by měla svou úvahu o „prémiovosti programu“ dále rozvádět a je přesvědčena, že toto kritérium zohlednila dostatečně. V další stížní námitce stěžovatelka poukázala na nesprávnost úvahy městského soudu, že data o počtu předplatitelů jsou HBO dostupná a rozhodující pro prodej reklamního času. HBO však na svém programu reklamu nevysílá, takže stěžovatelka má za to, že postupovala správně, když uvedla, že data o počtu předplatitelů programu HBO nejsou dostupnými prostředky zjistitelná a kritérium dosahu závadného vysílání nehodnotila. Některá kritéria totiž nelze hodnotit z podstaty věci samé a uvedení správní úvahy, proč nelze ke kritériu přihlédnout, neznamená pochybení ve vztahu k odůvodnění pokuty. Závěrem stěžovatelka namítala zmatečnost řízení před městským

soudem, poněvadž bylo rozhodnuto bez jednání, ačkoliv na jeho nařízení trvala. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

HBO ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje rozsudek městského soudu za věcně správný, avšak vidí v něm jisté nedostatky. Zejména jde o nepřesnou identifikaci konkrétního programu HBO, na kterém měl být předmětný pořad odvysílán. HBO poukázala na skutečnost, že má licenci k provozování pěti rozdílných programů HBO a ani stěžovatelka ani městský soud ve svých rozhodnutích nepojmenovaly konkrétní program. Tuto skutečnost považuje HBO za natolik závažnou, že cítí potřebu na ni poukázat, i když není předmětem kasační stížnosti. Dále má HBO za to, že stěžovatelka judikaturu Nejvyššího správního soudu nesprávně interpretovala a nepochopila, že jí městský soud vytýkal disproporci mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. K další stížní námitce týkající se „prémiovosti" vysílání HBO ve vztahu ke stanovení výše pokuty, HBO uvedla, že je naprosto zřejmé, že stěžovatelka měla v odůvodnění uvést, zda skutečnost, že dosah programu HBO je limitovaný, vedla ke stanovení vyšší či nižší pokuty. HBO sice souhlasí se stěžovatelkou, že program HBO nevysílá reklamu, ale tento nedostatek v odůvodnění nemá podle jejího názoru vliv na obsahovou správnost výrokové části napadeného rozsudku. Proto HBO navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud vycházel při přezkumu rozsudku městského soudu ze své judikatury týkající se vymezení obsahových i formálních náležitostí rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66 (pub. pod č. 1975/2010 Sb. NSS.), Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(j)e-li ve výroku napadeného rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, kterým bylo shledáno spáchání jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, označen pouze odvysílaný pořad, neobsahuje popis skutku veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty jiného správního deliktu."* K popisu skutku dále konstatoval v rozsudku ze dne 21. 3. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 85, že *„(v)ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným,"* přičemž odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Městský soud v napadeném rozsudku neoznačil jako důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedostatky v jeho výroku, nýbrž disproporci mezi jeho výrokem a odůvodněním. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že z rozhodnutí stěžovatelky není zřejmé, jakého skutku se měla HBO dopustit. Skutková věta ve výroku konkrétně specifikuje jednu závadnou scénu, zatímco v odůvodnění je tato scéna součástí jedenáctibodového seznamu scén, které stěžovatelka považuje za závadné. Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 (publikován pod č. 244/2004 Sb. NSS), v němž konstatoval, že *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o*

jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné." Ačkoliv se citovaný rozsudek zabýval přezkoumatelností rozsudku, lze jeho závěry vztáhnout i na přezkoumatelnost správního rozhodnutí. Výrok a odůvodnění jsou v napadeném rozhodnutí z výše uvedených důvodů v rozporu, a proto městský soud nepochybil, pokud rozhodnutí stěžovatelky označil za nepřezkoumatelné.

K námitce nesprávnosti závěru městského soudu týkajícího se kritéria „prémiovosti" programu při stanovení výše pokuty Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud stěžovatelce nevytýká nepřesnost v pojmenování „prémiovosti kanálu", nýbrž to, že z jejího rozhodnutí nelze seznat, jak se tato skutečnost promítla do stanovené výše pokuty. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 - 77, se uvádí, že *„(u)stanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být při stanovování výše pokuty přihlédnuto. Správní orgán si tak nemůže libovolně vybrat, ke kterým hlediskům přihlédne, ale naopak musí zohlednit všechna zákonná měřítka, je-li to z povahy věci možné.*" Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k zohlednění kritéria nepostačuje pouze tuto skutečnost v odůvodnění rozhodnutí konstatovat, nýbrž je třeba uvést i hodnotící úvahy ve vztahu k výši pokuty. V této souvislosti lze odkázat také na rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 63, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„(z) judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, viz www.nssoud.cz). Mezi tyto principy správního rozhodování přitom podle Nejvyššího správního soudu patří (a patřilo i podle správního řádu účinného v době vydání rozhodnutí) i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost dle § 3 odst. 4 tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.*" V daném případě měla stěžovatelka v odůvodnění objasnit, zda limitovanost dosahu programu HBO hodnotila jako kritérium přitěžující či polehčující a zda vedlo ke stanovení nižší pokuty ve srovnání s pokutami udělovanými provozovatelům, kteří vysílají celoplošně, ap.

Namítala-li stěžovatelka, že program HBO nevysílá reklamu, a proto úvaha městského soudu je z tohoto hlediska nesprávná, jednalo se pouze o demonstrativně uvedený příklad, jak lze získat údaj o počtu předplatitelů programu HBO, protože rozhodující v této souvislosti byla otázka zjištění tohoto počtu, aby bylo možno při uložení pokuty hodnotit dosah závadného vysílání. Nejednalo se tedy o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

Ani stížní námitku týkající se zmatečnosti řízení před městským soudem z důvodu nenařízení jednání neshledal Nejvyššího správní soud důvodnou. Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti i v nedostatku důvodů rozhodnutí, a dále proto, že rozhodnutí nemá oporu ve správním spise a v takových případech podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. soud zruší rozhodnutí bez nařízení jednání, přičemž je nerozhodné, zda účastníci řízení souhlasí s tímto procesním postupem či nikoliv.

Pokud jde o výtku HBO o nesprávnosti označení předmětného programu HBO, na kterém měl být předmětný pořad odvysílán, Nejvyšší správní soud podotýká, že je v řízení o kasační stížnosti podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán jejím rozsahem. Tato námitka nebyla součástí důvodů obsažených v kasační stížnosti, a Nejvyššímu správnímu soudu se jí nemůže zabývat. HBO jako účastník řízení má možnost vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti, nikoliv však uplatňovat další stížní důvody.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V tomto řízení měla plný úspěch HBO, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon (podání ve věci) ve výši 2100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu